

Dış Savaş, İç Baskı: İslam Cumhuriyeti'nin Halka Karşı İki Cephesi

Editörün notu: CPIMLM'nin (www.cpimlm.org) -İran Marksist Leninist Maoist Komünist Partisi- yayın organı olan Atash/Ateş'ten gelen bu makale, Revcom gönüllüleri tarafından İngilizce'ye çevrilmiş, Yeni Komünizm Kolektifi tarafından İngilizce'den Türkçe'ye çevrilmiştir. Bu [makale](#), İsrail'in bombardımanından bir gün sonra, yıkımın boyutu henüz bilinmezken yayınlandı. Revcom çevirmenleri daha güncel bilgiler içeren bazı makaleleri dipnot kısmına eklemiştir.

Tüm gözler savaşa çevrilmişken, rejimin baskıcı aygıtı tam teşekküllü bir polis devleti oluşturarak gücünü konsolide etmeye başladı. ABD/İsrail'in İran'a yönelik askeri saldırganlığı, İran İslam Cumhuriyeti'nin [İİC] kapsamlı güvenlik hamleleriyle baskı ortamını boğucu bir boyuta taşınmasına ve herhangi bir protestoyu daha başından ezmesini sağlayacak bir ortam oluşturdu. Bu savaş hali, bir savunma hamlesi değil, aksine krizin ortasında ayakta kalabilmek için hiçbir meşruiyeti kalmamış rejimin toplumu kontrol altına alma ve protestoların yeniden başlamasını engelleme amacı güden aktif bir stratejisidir.

Bu bağlamda, [24 Haziran'da] ateşkesin ilanından sadece birkaç saat sonra, tutuklananların sayısında katlanarak artış yaşandığına dair haberler geldi. Bir haber kaynağına göre, yalnızca Kirmanşah [eyaletinde] bir gün içinde yüzü aşkın kişi tutuklandı. "Drone ve casus ekipmanlarını bulma" adı altında gerçekleştirilen araç aramaları, sindirme ve toplu tutuklamalar için bir bahane haline geldi. Savaşın başlangıcından bu yana tutuklananların sayısı 1000'i aşarken,

savaşın ortasında bile idamlar aralıksız devam etmektedir. Savaşın ilk 11 gününde, İsrail için casusluk yapmakla suçlanan üç kişi idam edilmiştir. Yargı sözcüsü Asghar Jahangiri, 20 Haziran'da Tahran'daki Cuma namazı sırasında açıkça şöyle dedi: "Halkımız, bozguncuların cezalandırılmasını istiyor!". Bu, daha yaygın infazlar için yeşil ışık demektir. Ayrıca 24 Haziran Salı günü televizyonda yayınlanan bir röportajda, Yargıtay Başkanı ile yapılan bir toplantıda, ülke genelindeki savcılık ve mahkemelerde "düşman" sızıntılarına karşı dava açabilmek için özel birimlerin kurulmasına yönelik "gerekli düzenlemelerin" yapılmasına karar verildiğini söyledi. Yargının başı olan Mohseni Ejei, davaların "hızlı ve kararlı" bir şekilde ele alınacağını ve "savaş koşulları"nın dikkate alınacağını vurguladı. Hemen ardından, 25 Haziran Çarşamba günü, Urmiye'de üç sınır ötesi işçi, casusluk suçlamasıyla idam edildi.

Yargıtay Sözcüsü, "casusluk" kanunun kapsamını her türlü hareketi içerecek şekilde genişletecek bir yasa tasarısının Meclis'e sunulduğunu duyurdu. Ardından, 2 Temmuz'da [İİC rejimine bağlı] Tasnim Haber Ajansı şunları yazdı: İslami Şura Meclisi, "İslami Şura Meclisi, mevcut hukuki boşluğu doldurmak amacıyla Siyonist rejim ve düşman devletlerle işbirliği yapan casusların ve işbirlikçilerin cezalarını artırmak için iki aşamalı bir planı onayladı." Bu her muhalifi -temel halktan yazarlara ve fotoğrafçılara ve daha nicelerine- "casus" olarak yargılamak için yeni bir araçtır.

Bu yasalar, siyasi ve toplumsal muhaliflerin öldürülmesini meşrulaştırmanın bir aracıdır. Böylesi koşullarda, sanal ortamda yapılan bir protesto paylaşımı bile kişilerin ortadan kaldırılması için bir bahane haline gelebilir. Ağır sansür, internetin sürekli olarak sekteye uğratılması ve haber ve iletişim akışının engellenmesi de protestocular arasındaki bağlantıyı kesecek, bireyleri izole edecek ve mücadele içerisindeki bağları koparacak bu projenin bir parçasıdır.

Bu rejimin, toplumsal bir patlamadan duyduğu korkuyla,

muhaliflerini sistematik bir şekilde ortadan kaldırma sürecinde olduğu açıkça gör÷lmektedir. İİC, “içeri sızanları” ortadan kaldırmak adına halka yönelik saldırılarını yoğunlaştırdı. Oysa on yıllardır İsrail casusları İİC komuta merkezlerini dinliyor ve Mossad ajanları rejimin askeri ve güvenlik aygıtının en hassas organlarına sızmış durumda.

Baskı sadece sokaklarla sınırlı değıl. 2022 [Kadın, Yaşam, Özgürlük] ayaklanmasında öldür÷lenlerin ailelerinin evlerine yapılan baskınlar, gazetecilere gerçek haberleri yayınlamamaları konusunda yapılan uyarılar, haberlerin silinmesi, yalan söylemezse çökeceğini bilen bir hükümetin göstergesidir. Günümüzün ilerici gazetecileri, İİC açısından, gerçeklere dayalı haberciliğin bombalar kadar tehlikeli gör÷ndüğünü söylüyorlar.

Bu hamleler İİC’nin savaş zamanında bir polis devleti kurmakta olduğunu açıkça göstermektedir.

Bu durum İİC için hiç de beklenmedik değildir İİC’nin suçlarının doruk noktası, 1980’lerde, Irak ile savaştıkları döneme denk gelir; bu dönemde binlerce siyasi aktivist ve vicdani tutukluyu idam etmiştir. Muhalif sesler, savaş sırasında “düşmanla iş birliği yapmak”la damgalanma tehdidiyle susturuluyordu. Günümüzde de aynı senaryo güncellenmiş bir söz dağarcığı ile (“içeri sızanlar”, “casuslar”) tekrar edilmekte. Baskı, yalnızca dış tehdide karşı bir tepki değıl, aynı zamanda sistemin içsel hayatta kalma mekanizmasıdır. Var olduğu süreç boyunca rejimin temel silahı baskı kurma ve yalan söyleme konusundaki istekliliğı olmuştur. Baskıya sadece sessizlikle karşılık verilirse, baskı makinesi soykırım boyutuna varabilir.

Ama bu baskı canavarının karşısında, birbirine sığınak, ilaç ve tedavi sağlayan, ezilenleri destekleyen, farklı yaş gruplarından oluşan ekipler kurarak yardıma koşan insanların kendiliğinden gelişen halk dayanışması gibi hayat veren bir olgu büyüyor. Bunlar sadece insani yardım eylemleri değıl.

Bunlar aynı zamanda gelecek toplum için yeni ve ilham verici ilişkilerin temel taşlarıdır. Bu kendiliğinden gelişen dayanışma, hem siyasi bilinç düzeyi açısından hem de rejimin baskı aygıtıyla nasıl mücadele edileceği konusunda daha geniş, daha örgütlü ve daha ileri bir seviyeye ulaşabilir. Dolayısıyla, halkın farklı kesimlerini örgütlemek ve dağınık mücadelelerini birbirine bağlamak bugün her zamankinden daha hayati bir öneme sahip olup, güç dengesini halk lehine ciddi biçimde değiştirme ve İran rejimine veya ona benzer herhangi bir rejime karşı gelecekte verilecek mücadeleler için sağlam temeller oluşturma potansiyeline sahiptir.

Böylesi bir dönemeçte, özellikle öğrenciler başta olmak üzere politik ve toplumsal aktivistlerin tarihi bir sorumluluğu var: halkın bölünmüş güçlerini organize etme, empatiyi bir ağa dönüştürme, korkuyu kolektif bir cesarete dönüştürme görevi. Onlar, dağınık toplumsal kesimler arasında, öğrencilerle işçiler, kadınlarla medya aktivistleri, tutuklu aileleriyle halk kitleleri arasında bağ kurabilirler. Tutukluların hayatını korumak, sindirme mekanizmasını etkisiz hale getirmek, İİC'nin ve emperyalist baskının tüm suçlarını ifşa etmek ve onlarsız bir geleceğin mümkün olduğuna dair farkındalık yaratmak amacıyla hücreler oluşturabilirler.

[Evin Hapishanesi'nin hasar gören bir bölümünün enkazında arama yapan kurtarma ekipleri, 24 Haziran 2025, İsrail hava saldırısından bir gün sonra. Fotoğraf: AP/Mostafa Roudaki]

Günümüzün acil görevlerinden biri, özellikle siyasi tutuklular olmak üzere tutukluların derhal serbest bırakılması için mücadele etmek ve örgütlenmektir. 23 Haziran 2025'te (1) faşist İsrail hükümeti tarafından Evin Hapishanesi'ne yönelik gerçekleştirilen saldırı, yalnızca bir dış saldırı değildir. Bu saldırı, siyasi tutukluların yaşamları açısından bir uyarı niteliği taşımakla kalmadı, aynı zamanda İİC tarafından uygulanan baskının daha da şiddetlenmesine yol açan bir etken oldu. Rejim, tutukluları savaş esiri haline getirmemesi ve derhal serbest bırakması konusunda daha önce birçok kez uyarıldı. Rejim, tutukluları savaş esirlerine dönüştürmemek ve derhal serbest bırakmak konusunda öncesinde pek çok kez uyarılmıştır. Ancak İİC bu uyarılara kulak asmamış ve tutukluları tehlikeli bölgelerin merkezinde tutmaya devam etmiştir, İsrail ise bu durumu tam olarak bilmesine rağmen Evin Hapishanesini bombalamıştır. Bu saldırıda ölenlerin sayısı hala tam bilinmemektedir(2).

Evin Hapishanesi'ni yıkarak, İsrail İİC'nin yıllardır planladığı şeyi gerçekleştirmiş oldu: Evin'i boşaltmak ve tutukluları dağıtmak. Bu hamle bu iki faşist rejim arasında özde hiçbir fark olmadığını gösteriyor. Bu saldırı ve Evin'in yıkılmasının ardından, İsrail Dışişleri Bakanı utanmadan şu tweeti attı: "Yaşasın özgürlük"! Bu ayrıca İsrail'in "özgürlüğünün" de İİC'nin "özgürlüğünden" hiç farklı olmadığını kanıtlamıştır.

İİC'nin bu saldırıya yanıtı, 4. koğuşta tutulan erkek tutukluları Büyük Tahran Hapishanesi'ne, kadın tutukluları ise Qarchak Hapishanesi'ne nakletmek oldu. Evin Hapishanesi'nin boşaltıldığı bildirildi. Bu nakiller sadece bir yer değişikliği değil; hapishane içindeki İİC'ye karşı dayanışmayı kırmaya, aileleri dağıtmaya yönelik kasıtlı bir girişimdir ve hatta bazı tutukluların gizlice baskı altına alınmasının ya da öldürülmesinin önünü açabilir. Buna yanıt olarak tutukluların aileleri cesurca Evin Hapishanesinin önünde toplanmışlardır. Siyasi tutsaklar halkın çocuklarıdır ve onların serbest bırakılması hepimizin görevidir. "Siyasi tutsaklar serbest bırakılmalıdır" sloganı sokaklarda, üniversitelerde, mahallelerde ve cezaevlerinin önünde yankılanmalıdır. Şimdi siyasi tutsakları kurtarmak sadece özgürleştirici bir sorumluluk değildir, aynı zamanda İİC'nin baskısının bel kemiğine ölümcül bir darbe de olabilir. Halk ayağa kalkarsa, bu günler İİC'nin devrilmesi için devrimci dayanışmanın inşasında bir dönüm noktası olabilir.

DİPNOTLAR:

1. ["A War Crimes Report: Why Iran's Political Prisoners Must Be Freed Now! Evin Prisoners Bombed, Brutalized, and Relocated to Hell,"](https://revcom.us) revcom.us, 7 Temmuz, 2025
2. ["Israel's Deadly Assault on Iran Prison Incites Fury, Even Among Dissidents,"](https://www.nytimes.com) New York Times, 6 Temmuz, 2025

Komünizmin Gerçeđi, Burjuva Demokrasisi Burjuvazinin Sınıf Diktatörlüğü Demektir

Editörün notu: Aşağıda bir okurumuzun yaptığı çeviri İngilizceden yapılmıştır. Yazının orijinali İran Komünist Partisi Marksist-Leninist-Maoist'in teorik yayın organı olan *Atash* (Ateş) içerisinde yayınlanmış (143. Sayı, Ekim 2023) bir yazı dizisi olup İKP (MLM)'nin websitesi olan cpimlm.org içerisinde Farsça paylaşılmıştır. Farsçadan İngilizceye çeviriyi ABD'li devrimci komünistler yapmıştır.

Bölüm 1

Demokrasi bir yönetim şeklidir. Demokrasi bir tür devlet iktidarıdır ve hiçbir hükümet kesinlikle tarafsız değildir. Özünde her devletin bir sınıfı vardır ve demokrasi sınıf doğasından bağımsız değildir. *Atash/Fire* dergisi #143 İran Komünist Parti Dergisi Marksist-Leninist-Maoist Ekim 2023

Atash dergisinin bu sayısından başlayarak "Komünizmin Gerçeđi" sütununda Bob Avakian'ın çalışmalarından ve özellikle Avakian'ın *Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapmayalım Ki?* (Democracy: Can't We Do Better Than, 1986) adlı makalesinden yararlanarak demokrasiyi tartışacağız. Mesele şu: Siyasi yanlışlamlardan ve büyük yalanlardan kopmadan, asla devrim yapamayız ve insanlığın kurtuluşunun hizmetinde, [dünya] nüfusunun çoğunluğu için temelde farklı bir toplum inşa edemeyiz. Bu yanlışlamlardan biri de demokrasi yanlışlamasıdır.

İran İslam Cumhuriyeti'nin (İİC) teokratik faşist rejimine bir alternatif ve bir ideal olarak burjuva demokrasisinden kopmak, İİC'nin dine entelektüel köleliğinin zincirlerini kırmak aynı derecede önemlidir. Aslında, İİC'nin devrilmesi de dahil olmak üzere tüm toplumsal sorunlarımızı ve acılarımızı çözmek için, bu rejimin suçlarını hangi üretim tarzı aracılığıyla işlediğini sormalıyız. Başka bir deyişle, “'Herhangi bir toplumsal sorunu çözecek olan üretim tarzı hangisidir?’ ... ‘bu en temel şeydir... çünkü temel anlamda toplumda yaptığınız her şey ekonomik sistemin ne olduğuna bağlı olarak şekillenir ve sınırlanır. (ki bu da yine ‘üretim tarzı’ demenin başka bir yoludur).” (Bob Avakian. Yeni Komünizm, “1. Bölüm–Hangi Üretim Tarzı Yoluyla?” s. 48-57).

İİC'ye alternatif konusunun geniş bir kesim tarafından ciddi biçimde gündeme getirildiği günümüzde, soldan sağa tüm örgütler, partiler ve programlar alternatif olarak “demokrasi”yi sunuyor. Her ne kadar cumhuriyeti ya da monarşiyi tartışmaktan kaçınsa da (ABD yanlısı) Rıza Pehlevi demokrasiden kesin bir dille bahsediyor. [ABD yanlısı faşistler] MEK (Halkın Mücahidleri-i Halk) demokratik bir cumhuriyetten söz ediyor. Hatta İİC'nin Mehdi Nasiri gibi bazı kesimleri, “İslam Cumhuriyeti'nden geçiş” veya “çöküşü” sonrasında alternatif olarak laik demokrasiyi önerdiler.² Ama hiçbiri bu “demokrasinin” kapitalizmin sosyo-ekonomik ilişkileriyle nasıl bir ilişkisi olduğuna dair tek bir kelime dahi söylemiyor. Herkes bunu toplumun ekonomik temellerine dayanmayan bir “ideal” olarak adlandırıyor. Bu arada, Hamaney ve diğer İslamcı kökten dincilerin “Batılı demokrasiye” yönelik gerici ve oportünist saldırıları, burjuva demokrasisini savunmak için bir argüman ve onun “meşruluğunun” kanıtı olarak kullanılıyor. “Demokrasi” bayrağının yükseltilmesi, kendilerini komünist olarak adlandıran Charter of Twenty Organization (Yirmi Örgütün Ortak Bildirgesi)³ gibi sol ve feminist grup ve partilerin açıklamalarında bile benzer bir şekilde görülebilir. Bu da demokrasinin içeriğinin netleştirilmesinin önemini ve gerekliliğini vurgulamaktadır.

Demokrasi Nedir?

Demokrasi her şeyden önce bir yönetim şeklidir. Demokrasi bir tür devlet iktidarıdır ve hiçbir hükümet tarafsız değildir. Özünde her devletin bir sınıfı vardır ve demokrasi sınıf doğasından bağımsız değildir. Bob Avakian, BASics 1:22’de şöyle der: “Derin sınıf ayrımları ve toplumsal eşitsizlikle damgalanmış bir dünyada, demokrasinin sınıfsal yapısından ya da hangi sınıfa hizmet ettiğinden bahsetmeden ‘demokrasi’ hakkında konuşmak anlamsızdır ve dahası kötüdür.” Toplum sınıflara bölündüğü sürece ‘herkes için demokrasi’ olamaz: Şu ya da bu sınıf yönetecek ve kendi çıkarlarına ve hedeflerine hizmet eden demokrasi türünü destekleyip geliştirecektir. Sorun şudur: Hangi sınıf yönetecek ve bu sınıfın yönetimi ve demokrasi sistemi, sınıf ayrımlarının ve bunlara karşılık gelen sömürü, baskı ve eşitsizliğin devamına mı yoksa sonunda ortadan kaldırılmasına mı hizmet edecek?

Aristoteles ve Platon’dan günümüze kadar demokrasi teorisyenleri demokrasinin; tarihsel olarak koşullandırılmış ve belirlenmiş bir devlet ve sınıf yapısına sahip, evrensel ve ebedi ilkelerini tanımlamaya çalışmışlardır. “Tarihsel olarak koşullandırılmış ve tanımlanmış” olarak demokrasi, sömürücü sınıfların ihtiyaçlarına yanıt olarak belirli bir tarihsel bağlamda ortaya çıkan toplumsal bir kurumdur. Zamanın ve mekânın, sınıfsal-toplumsal bir çerçevenin dışında var olamaz ve ebedi ve sınıfsız bir ilke olarak icat edilemez. Bunu yapmaya yönelik herhangi bir girişim yalnızca sınıflı toplumun sürdürülmesiyle ve insanlığın sınıflı toplumun, devletin ve demokrasinin ötesine geçip geçemeyeceği gibi bir temel sorunun silinmesiyle sonuçlanacaktır.

Günümüzün demokrasisi, yani kapitalizm-emperyalizmin dünya çapında hakim olduğu çağdaki burjuva demokrasisi, kölelik çağındaki Yunanistan ve Roma’daki ilk demokrasi modellerinden farklı olsa da, önemli bir ortak noktaya sahiptirler. Kölelik döneminde demokrasi, devlet tarafından sömürülen sınıflara sınıf diktatörlüğünü dayatmak için de kullanıldı. Nasıl o

zamanın demokrasisi sömürme hakkını güvence altına aldıysa, bugün de kapitalistin [proletaryayı] sömürme hakkı, dünya için kapitalist rekabet ve dünya halklarının sömürülmesi, kadınları köleleştirme hakkı gibi sınırlar dahilindedir. Kapitalist toplumsal sistemin ayrılmaz bir parçası ve doğayı yok olma noktasına kadar sömürme hakkı. İşe yarıyor. Tarih boyunca, üretici güçlerin⁴ büyümesiyle birlikte, sömürü yöntemi, üreticinin (bir kölenin veya köylünün) [işçinin yasal olarak “ait olduğu” bireysel bir köle sahibi veya toprak sahibi tarafından] doğrudan sömürülmesinden uzaklaştı. Böylece ekonomik altyapının kölelikten feodalizme, ardından kapitalizme doğru kaymasıyla orantılı olarak siyasi üst yapının kalbinde yer alan devlet kurumu da değişti.

Dolayısıyla kölelik demokrasisi ve burjuva demokrasisi, üretim araçlarına sahip olmayan ayrıcalıksız sınıf(lar)ın sömürülme hakkını düzenleyen sınıf devleti türleridir.

Burjuva demokrasisini antik çağın demokrasisinden ayıran şey, burjuva demokrasisinin burjuva devrimlerinden, özellikle de Fransız Devrimi’nden doğmuş olması ve feodalizm çağında kilisenin, monarşinin ve kalıtsal ayrıcalıkların gücüne karşı çıkmasıdır. Bu devrimler tarafından teorize edilen ve yeni kapitalist döneme uygulanan değerler, yasalar ve siyasi üstyapı, burjuvazinin çıkarlarına hizmet eden yeni üretim tarzının ekonomik temellerine karşılık geliyordu. Feodal kolektivistliğe karşı bireycilik ve kalıtsal ayrıcalığa karşı eşitlik alkışlandı. [Köylüler, köleler ve serfler] topraktan ve toprak sahibi olmaktan uzaklaştırılarak “özgür” işçilere dönüştürüldüler – “sahip oldukları” şey, belirli bir şeyi üretmek için gereken emeğin aksine genelleştirilmiş “çalışma yetenekleriydi”. Emeklerini yabancılaştırmakta, piyasada değiş tokuş etmekte ve böylece üretim araçlarının sahiplerine devretmekte “özgür” hale geldiler.

Dolayısıyla burjuva demokrasisi “eşit” hakların dağıtımını değildir. Aksine, kapitalist üretim tarzını ve ona karşılık gelen sınıf ve toplumsal ilişkiler ile kültürü korumak için

sınıf diktatörlüğü uygulamasının karmaşık bir örgütlenmesi ve toplumsal bir temeldir.

Burjuva Demokrasisinin Kuramsallaştırılması

Kapitalist toplumun doğuşuna ve konsolide olmasına hazırlık olarak, birçok burjuva teorisyeni burjuva demokrasisi hakkında teoriler geliştirmiştir. Onların demokrasi teorileri, atomize bireylerin ayrı birimler olarak, sınıfsız ve değişmez bir “insan doğasına” göre, meta ilişkileri ve meta üretimi sınırları içinde ve buna uygun olarak hareket ettiği, bireysel oylara dayanarak kendileri ve hatta toplum için kararlar aldığı “ideal” bir burjuva topluma dayanıyordu.

Ancak, [bir kişinin] emek gücünün metalarla değiş tokuş edildiği bir toplumda, herkesin diğerini geçmesi için aralıksız bir rekabet vardır ve böyle bir rekabetin ve meta ilişkilerinin var olduğu her toplumda, toplumun eşit olmayan sınıflara bölünmesi zorunludur. Yani, her bireyi durmaksızın bir diğerine üstünlük sağlamak için rekabete zorlayan aynı toplumsal çerçeve, toplumu eşit olmayan sınıflara böler.

Burjuva demokrasisi, toplumun çoğunluğuna oranla az sayıda insanın “tanrı vergisi” üstünlük ve ayrıcalıklarına dayanan feodal ilahi hak yasalarının yerine, bireylerin yasa önünde biçimsel eşitliğine dayanan toplumsal yasaları geçirdi. Feodalizmden bu kopuş kendi zamanında devrimciydi, ancak sınıflı toplumu farklı bir biçimde (kapitalizm biçiminde) ve [gerçekte] ekonomik ve sosyal eşitsizliği garanti eden yasa önünde biçimsel bir eşitlikle sürdürdü. Bugün [burjuva demokrasisi] arkaik ve modası geçmiş, aşılması gereken bir engel haline gelmiştir. Toplumu asla olduğu halden daha iyi bir hale dönüştüremeyecektir. İnsanlığın, toplumun ezilen ve sömürülen çoğunluğu ve türümüzün kurtuluşu için sınıf sisteminin ötesine geçmesi gerekmektedir.

Yasal Eşitliğin Biçimi ve İçeriği

Yasa önünde eşitliğin biçimi ve içeriği kapitalist üretim tarzıyla tamamen uyumludur. Yasal eşitliğin temeli çalışma [hakkında] eşitlik değil, insan emek gücünün değişiminde [piyasada] eşitliktir. Kapitalist üretim tarzının işleyişi her zaman nüfusun büyük bir kesimini dışarıda bırakır. Bu nedenle, insan emek gücünün [mübadelenesinde] eşitlik yasası, mide eşitliğini ve hayatta kalma eşitliğini kapsamamaktadır.

Yaygın meta üretimi ve mübadelesi (yani kapitalist sistem) toplumlarda egemen hale geldiğinde, eşit olmayan [biçimlerde] insan emek gücünün eşit bir şekilde mübadelesi mümkün hale geldi. Servet [biriktirme] araçları birkaç kişinin elinde yoğunlaştı. Çoğunluk üretim araçlarından koparıldı ve yaşamak için emeklerini üretim araçlarının sahiplerine satmak ve vermek zorunda kaldı. Kapitalizm altında, insan emeğinin değeri artık belirli bir ürünü üretmek için kullanılan somut faaliyetle ölçülmemektedir. Bunun yerine, [emek] herhangi bir

ürünün üretimi için bir toplumda (ve bugün dünyanın genelinde) gerekli olan ortalama emek zamanı ile ölçülür: yani, toplumsal olarak gerekli emek zamanı. Mübadele sadece piyasadaki bir ticaret değil, her şeye nüfuz eden ve hatta [insanların] dünya görüşüne hakim olan bir metodolojidir. Dolayısıyla; burjuva eşitlik görüşü, kaynağından, yani [kapitalizmin] toplumsal ve sınıfsal ilişkilerinden ayrı tutulamaz.

Burjuva üretim ilişkileri üzerine kurulu bir toplumda, burjuvazi ile proletarya arasında uzlaşmaz bir çatışma vardır. Üstyapının (yasalar ve mahkemeler, polis ve ordu, bürokrasi ve tüm devlet aygıtının yanı sıra fikirler, değerler, etik vb. dahil olmak üzere) bu toplumu karakterize eden ve kaçınılmaz olarak onunla eşanlamlı olan üretim ilişkilerini ve işbölümünü desteklememesi veya güçlendirmemesi mümkün değildir. [Üstyapı] bu sistemi ve hakim sınıfının çıkarlarını savunmak amacıyla halk kitlelerinin sömürülmesini ve ezilmesini desteklemek ve onlara karşı yaygın şiddet kullanmak için vardır.

Demokrasi ve Seçimler

Birçok [kişi] demokrasiyi sınıfsal içeriğinden ayırır ve özünün kelimenin tam anlamıyla çoğunluk yönetimi olduğunu düşünür. Burjuva demokrasisinin çoğunluğun yönetimi olduğunu, çoğunluk yönetiminin seçimlerde nasıl tezahür ettiğine işaret ederek kanıtlamaya çalışırlar. Ancak her demokratik süreç, toplumdaki hakim sosyoekonomik ilişkilerle bağlantılı olarak değerlendirilmelidir. Seçim, sınıflar ve farklı sınıfları temsil eden [siyasi] partiler arasında arabuluculuk yapan tarafsız bir hakem değildir. Burjuva demokrasisinde seçimler burjuvazi tarafından kontrol edilir ve hiçbir koşulda temel karar alma aracı değildir. Esasında seçimlerin birincil amacı sisteme, egemen sınıfın politikalarına ve eylemlerine “halk otoritesi” damgasını vurmak ve halk kitlelerinin siyasi faaliyetlerini yönlendirmek, kısıtlamak ve kontrol etmektir. Seçim sürecinin kendisi toplumdaki ana sınıf ilişkilerini ve sınıf karşıtlıklarını gizleme ve [seçimleri] toplumdaki atomize bireylerin statükoyu güçlendirmek için

resmi siyasi katılıma katılmasına izin veren bir kurumun ifadesi olarak tasvir etme eğilimindedir. Bu süreç insanları sadece yalıtılmış bireylere indirgemekle kalmaz, aynı zamanda onları pasif bir siyasi konuma indirger ve siyasetin özünü atomize pasiflik olarak tanımlar: Bireyler bireysel olarak şu veya bu seçeneğe oy verebilirken, tüm seçenekler atomize “vatandaşlar” kitlesinin üzerindeki aktif bir güç tarafından formüle edilir ve sunulur.

Demokrasi ve Şiddet

Pek çok kişi demokrasinin sınıfların ve dolayısıyla şiddetin ötesinde bir yönetim biçimi olduğu yanılsamasına sahiptir. Kapitalist demokrasinin siyasi felsefesi, devlet aygıtının şiddet tekeline sahip olmasına [dayanır]. Yani, şiddetin devletin askeri güçlerinin ve güvenlik aygıtının [yegane] hakkı olduğunu kabul eder. Burjuva demokrasileri dünyaya egemen olmak için nükleer bomba kullanan ilk yönetimlerdir. Bu kapitalist-emperyalist demokrasiler tarafından yönetilen bir dünyada, her gün yüz binlerce insan açlıktan ve buna bağlı nedenlerden ölmekte ve her gün çocuk işçilerin ve sınırlarda yerlerinden edilmiş göçmenlerin sayısı artmaktadır. Resmi olarak, dünya nüfusunun yarısı olan kadınlara köle konumu dayatılmaktadır. Ve tüm bunlar aldatıcı “eşitlik” ve “kanun önünde eşit haklar” bayrağı altında yapılmaktadır.

Merhum Zandiyad Amir Hassanpour “Batı” demokrasisinin tarihini ve “Doğu” ülkelerindeki (emperyalizmin tarafından tahakküm altında olan ülkelerdeki) performansını şu şekilde tanımlamıştır:

“Michael Ignatieff (gazeteci, üniversite profesörü ve Kanada Liberal Partisi lideri) gibi demokrasi teorisyenleri, terörle mücadelede demokrasinin durdurularak, sivil özgürlüklerin askıya alınabileceğini ve işkenceye başvurulabileceğini savunmuşlardır. ... ABD’nin Irak’ın işgalinden bu yana geçen 10 yıldaki [sicili], mahkumlara yönelik acımasız işkenceler, muhaliflerin tutuklanması ve kaçırılması, uluslararası

tutuklamaları, yurtdışındaki gizli hapishaneler, sivil özgürlüklerin hukuk tarafından ayaklar altına alınması ve tüm bunların [bu demokrasi teorisyenleri tarafından] meşrulaştırılmasıdır. Kendi vatandaşlarına karşı savaşılarak, sömürgelerindeki [insanları] öldürerek, Afrika halklarını köleleştirerek, iki Dünya Savaşı ve düzinelerce başka savaş dünya halklarına dayatarak yaratılan Batı demokrasisinin köşe taşlarının her biri toplansa bile Doğu demokrasilerinin [sicili] daha parlak olmayacaktır. Amerika Birleşik Devletleri'nin aksine, Hindistan'ın demokratik sistemi işgale, soykırıma, soykırıma dayalı köleliğe ve ırk ayrımcılığına karşı mücadele sürecinde doğmuş; merkezinde şiddetsizlik, bağımsızlık ve dekolonizasyon olan fikir ve uygulamalar ile kurulmuştur. ... Ancak bağımsızlıktan altmış üç yıl sonra, kölelik, feodal ilişkiler ve sorunlar devam ederken şiddetin yeni biçimleri bu alt kıtadaki insanların hayatlarını cehenneme çevirdi: Kaçakçılık, erkek, kadın ve çocukların bu amaçla ticareti cinsel sömürü ve organların alınması, köle çalıştırma, zorla ve borç karşılığı çalıştırma, cenin öldürme (kız çocukları), bebek öldürme (kız çocukları); 40 milyondan fazla dul kadına yönelik şiddet, 230 milyon yetersiz beslenen insanla 'dünyanın en aç ülkesi', en yüksek çocuk yüzdesi (%48) [yetersiz beslenmeden muzdarip] ve yılda iki milyon çocuğun açlıktan ölmesi (günde 6.000)).”⁵

DİPNOTLAR:

1. “Sadece şeylerin üretilmesi değil, nasıl üretildikleri de önemlidir. İnsanlar şeylerin üretimini gerçekleştirirken hangi ilişkilere girerler? Başka bir deyişle, üretim ilişkilerine, insanların bu şeyleri üretirken, dağıtırken ve taşıırken hangi ilişkilere girdiklerine geri dönüyoruz. Bunu söylemenin bir başka yolu da, bir kez daha, tüm bunların yapıldığı üretim tarzının ne olduğudur. Bu, toplumda olup biten her şeyin temel koşullarını belirler.” (Bob Avakian, Yeni

- Komünizm, Bölüm 1, “Hangi Üretim Tarzı Aracılığıyla”, sayfa 53, alıntı ve italikler Atash/Fire’a aittir)
2. Mahdi Nasiri. *İslam Cumhuriyeti’nin Anlatısı Bitti*.
 3. İran’daki 20 bağımsız sivil ve sendikal dernek tarafından hazırlanan Asgari Talepler Bildirgesi, 16 Şubat 2023.
 4. Üretim güçleri, üretim araçları ve üreticilerin bilgi birikimidir. Örneğin; keşfetme, iş, toprak, fabrika, makine ve bu araçlarla üretimle ilgili bilgi. Feodal dönemin üretici güçleri büyüme düzeyinden çok düşüktü, ancak kapitalist dönemde doğrudan üretici (işçi) çeşitli gelişmiş üretim araçlarıyla çalışır. Bu üretici güçlerin büyüme düzeyi üretim ilişkilerini belirler. Üretim ilişkileri, 1) üretim araçlarının mülkiyeti, 2) üretim sürecine katılanlar arasındaki işbölümü ve 3) servetin bunlar arasında nasıl dağıtıldığı gibi üç bileşeni içerir. Bunlar toplumun “ekonomik temelini” oluşturur. Ve hükümet, kültür ve ideolojiden oluşan siyasi üstyapı, bu karmaşık [üretim ağının] dönebilmesi ve işleyebilmesi için az ya da çok ekonomik temellerin karakterine uygun olmalıdır.
 5. “Demokrasi ve Şiddet,” Amir Hassanpour, *Atash/Fire Journal*, No. 105-106, Mart 2011, s. 79-85.
-

Siyasi Tutuklu Nahid Taghavi İzinli Olarak Serbest Bırakıldı!

Revcom.us editörlerinin notu: Aşağıdakileri İran’ın Siyasi Tutuklularını Şimdi Serbest Bırakmak için Uluslararası Acil Durum Kampanyası’ndan (IEC) aldık.

“Ne duvarlar ne de ayak bileği monitörleri özgürlüğü zincire vuracak kadar güçlü değildir”

Almanya-İran çifte vatandaşı olan siyasi mahkum ve kadın hakları aktivisti Nahid Taghavi'nin, kızı Mariam Claren tarafından yapılan geçici tahliye duyurusunu sevinçle paylaşıyoruz:

“Annem Nahid Taghavi'nin geçici izinli olarak serbest bırakıldığını duyurmaktan memnuniyet duyuyorum.

“Ne yazık ki Nahid'in izin süresince elektronik bileklik takması gerekiyor. Nahid'in hareket özgürlüğü Tahran'daki evinin 1000 metre çevresiyle sınırlandırılmıştır. Bu da onun serbest bırakılmasını ev hapsine benzetiyor. Bununla birlikte, bu iznin Nahid'in koşulsuz olarak serbest bırakılmasına yönelik önemli bir ilk adım olmasını umuyoruz.

“Nahid ve tüm siyasi tutukluların serbest bırakılması için yorulmadan çalışan herkese teşekkür ederiz.”

Nahid Taghavi, İran İslam Cumhuriyeti'nin (İİC) siyasi muhaliflere yönelik tutuklamaları sırasında Ekim 2020'de Tahran'daki evine yapılan bir baskınla gözaltına alındı. Yedi aydan fazla hücre hapsine ve 1.000 saatten fazla sorguya maruz kaldıktan sonra, Ağustos 2021'de avukatının çoklu davalarını gözden geçirme şansının neredeyse hiç olmadığı bir kurmaca mahkemesinde, bir grup davasında suçlandı.

Eş sanıkları arasında İngiliz-İran çifte vatandaşı Mehran Raouf, Somayeh Kargar ve birkaç kişi daha vardı. Hem Nahid hem de Mehran 10 yıldan fazla hapis cezasına çarptırıldı. Cezalarının üçte birini çektikten sonra ya da cezaevlerinin “Kadın-Yaşam-Özgürlük” ayaklanmasının protestocularıyla dolup taşmasının ardından çıkarılan “af” kapsamında serbest

bırakılmaları gerekirdi. Bu davanın çok sayıdaki sanıklarından sadece Mehran halen cezaevinde.

Somayeh Kargar haberi bu neşeli ve şiirsel [paylaşım](#)la karşıladı:

Nahid geldi! 70 yaşındaki bu komünist sedir* başı dik bir şekilde geldi. Nahid özgürleşmenin elçisidir. Ne duvarlar ne de ayak bileği monitörleri özgürlüğü zincire vuracak kadar güçlü değildir. Sevgili Nahid, hoş geldin! Savaşımız devam ediyor!

[*Çevirmen notu: Uzun, görkemli sedir ağacı çalkantılı zamanlarda güç ve dayanıklılığı simgeler].

Temmuz 2022’de Nahid’e ciddi ve tehlikeli omurga sorunlarıyla ilgilenmesi için tıbbi izin verildi. Ancak tedavisi tamamlanmadan izni aniden iptal edildi ve Kasım 2022’de Evin Cezaevine geri gönderilmesine karar verildi. 0 tarihten bu yana, cezaevi yetkililerinin doktorların gerekli gördüğü tedaviyi reddetmesi nedeniyle şiddetli ve kronik ağrılar çekmektedir. Bu izin, bu acil tedaviyi alabilmesi için tıbbi olarak gereklidir, ancak başlangıçta hiç tutuklanmaması veya suçlanmaması gerektiği için serbest bırakılması kalıcı ve koşulsuz olmalıdır.

Nahid’in ve İran’daki tüm siyasi mahkumların acilen serbest bırakılması gerekliliğinin önemli bir parçası da, halkın adalet ve özgürlük mücadelesinin nasıl ilerletileceği konusunda yön göstermeleri için toplumda ve sokaklarda onlara ihtiyaç duyulmasıdır. Örneğin, Nahid’in etrafındakiler üzerindeki moral verici etkisi, eski bir siyasi mahkum ve kadınlar koğuşu arkadaşı olan Hasti Amiri’nin 2022’de Nahid hakkında [paylaştığı](#) bu övgü yazısında göze çarpıyor:

Yıllarca mücadelenin içinde yer aldığın için benim için bir öğretmen gibiydin. Yıllarca diktatörlüğe karşı durmuştun. Hedeflerinize ulaşmak için mücadele etmiştin. Medyada esen bir rüzgârla inançları sarsılanlar gibi değildin. Eşitlik için,

özgürleşmek için, zincirlerimizi kırmak için mücadele eden ve etmeye devam eden sendin. Her gün bir öncekinden daha kararlıydın. Hapishanedeki varlığınız günlerimizin kalitesini çok yükseltti. Bella Ciao şarkısını Farsça söylüyorduk. Şimdi gözlerimi kapatıp açık hava hapishanesi avlusunda İtalyanca Bella Ciao söylediğiniz zamanı anımsadığımda, kalbim size uçmak istiyor.

Kendi payımıza, IEC olarak bu siyasi mücadeleye şu anlayışla devam edeceğiz (freeiranspoliticalprisonersnow.org adresindeki Acil Durum Çağrımızdan).

Yazının kaynağı için [tıklayınız](#).

Elveda Çöplük!

Revcom.us Editörünün Notu: İran Komünist Partisi (MLM)'in açıklamalarını ön plana çıkartıyoruz. Yayın organları olan Atash (Türkçesi: Ateş), Farsça dilinde daha pek çok makale içeriyor ve okuyucuyu bunları incelemeye davet ediyoruz. Bir örnek olarak okuyucuyla bu makaleyi paylaşmak istedik. Yapılan çeviri Farsçadan İngilizceye bir taraftarımızın yaptığı resmi olmayan bir çeviridir.

Yazının başlığı olan sarkastik ''Elveda Çöplük'' Ayetullah Humeyni'yi öven İran'da okul çocuklarının okumak zorunda oldukları ''Selam Kumandan'' şarkısına gönderme yapmaktadır. Okuma kolaylığı açısından açıklayıcı notlar parantezlerde verilmiştir.

Yenikomünizm.com Editör Notu: Geçtiğimiz haftalarda başlayan ve neredeyse bir aya varan sokak protestoları İran'da güçlü bir sarsıntı yaratmaya devam ederken bu süreç boyunca İran'daki durumu analiz ederek anlamaya çalıştık. Bu doğrultuda İKP (MLM)'den bir yoldaşın katılımıyla bir panel gerçekleştirdik ve İKP (MLM), DKP (ABD)'nin makalelerini Türkçeye çevirdik. İran'daki duruma ilişkin ve bunun Türkiye'ye etkilerine yönelik bir yazı da kaleme aldık. Okuru bu yazıları dikkatlice

okuyup anlamaya çalışmaya davet ediyoruz. Bu yazının çevirisi revcom.us sitesinde yayınlanmış makalenin İngilizceden Türkçeye resmi olmayan çevirisidir.

Mahsa Amini'nin İslam Cumhuriyeti'nin nefret edilen devriyeleri tarafından öldürölmesinin ardından düzinelerce şehirde ve bölgede binlerce insan ayağa kalktı ve İran bir kez daha geniş, devasa bir ayaklanmaya şahitlik ediyor. Ancak bu ayaklanma geçtiğimiz yıllarda yaşanan muazzam kitle ayaklanmalarından niteliksel olarak farklı bir konumda. Bu durum İslam Cumhuriyeti'nin yıkılmasının başlangıcı olabilir.

Bu; merkezinde kadınların olduğı özellikle genç, isyankâr ve itaat etmeyen kadın ve erkeklerin olduğı devrimci bir harekettir ve bu hareket şimdiye değin benzeri olmayan toplumsal ve tarihsel başarılar elde etmiştir:

1.Sokaklardan üniversiteye, kitlesel bir ölçekte insanlar zorunlu başörtüsünü yakıyorlar, İslam Cumhuriyeti'nin din temelli hükümetinin ideolojik ve inanç temelini yakıyorlar. Zorunlu başörtüsü, İran'da İslami içtihatın çürümüş yönetimini sembolize ediyor; yani başörtüsüne yönelmiş bu kükreyen öfke Şeriat hukukunun kendisine yönelik bir nefretin tohumlarını barındırıyor.

Mahsa (Jina) Amini'nin Saqqez şehrinde gerçekleşen cenazesinde dua okuyan mollaya cenazeye katılan kalabalıktan bir adam ''Bu kadını İslam dört saç teli için öldürdü. İslam'ını da al ve defol.'' Diyerek bağırdı. Bu devrimci ayaklanmanın daimi görev ve hedefi zorunlu başörtüsünü yakmak için birleşik bir mücadeledir. Baskının nefret edilen bir sembolüne yönelmiş bu hareket gerici İslamcılığın kalbine darbeyi indirebilir ve bu İslam Cumhuriyeti'nin başka ideolojik ve siyasi kalelerini yenilgiye uğratabilir. Bu hareketin ajandasından ''zorunlu başörtüsünü yakın'' talebini asla çıkartmayalım!

2.Gençlerin ve halkın dövüşçü ruhu ve polis güçleriyle, gerici güçlere karşı saldırırken gösterdikleri şahane cüret.

3.Tebriz'den Kürdistan'a ve Gilan'dan Maşad'a kadar varolan yaygın dayanışma ve empati ruhu.

4.Bazı kadın hareketlerinin, aktivistlerin, entelektüellerin ve sanatçıların uluslararası desteği. Bundan önceki yaşanan halk ayaklanmalarında böylesi bir uluslararası destek şahit olmadığımız bir faktördü. İranlı kadınların zorunlu başörtüsüne karşı nefretleri bütün dünyada duyulmalı ve uluslararası kadın hareketinin bir parçası olmalıdır. Her ilerici ve devrimci güç ve kadın hareketlerinin aktivistleri bu talebi feminist ve kadın hareketlerine götürmelidir. **"Başörtüsü Ortadoğulu kadınların yerel giyimidir" şeklindeki kültürel rölativist illüzyon artık miadını doldurmuştur! Bugün bunun yanına dünyanın her yerinde duyulması gereken slogan "İslamcı zorunlu başörtüsünü yakın!" olmalıdır.**

5.En önemlisi, kadınların patlamasının devrimci ve radikal potansiyeli bu ülkede ve dünyada devrimin belkemiği olabilir. Yeni sentez ve yeni komünizmin külliyatında (mimarı Bob Avakian'dır) ve Partimizin dokümanlarında, dünyada egemen olan ataerkil kapitalist-emperyalist sisteme karşı kadınların çok önemli bir toplumsal güç olduklarını defalarca kez göz önüne sermiştik. Kadınlar, bu sisteme karşı olacak devrimde ön cephe savaşçıları ve stratejik önderler olabilir ve olmalıdır da.

Geçtiğimiz günlerde volkanik alev dalgalarından oluşan bir öfke ve güçlendirmeye yönelik gurur verici görüntüler gördük. Devrimci bir sürecin başlangıcı onun kaçınılmaz zaferini müjdelemez. Devrimin zaferi veya yenilgisi pek çok faktöre bağlıdır. Buradaki kilit nokta bu sefer bunun 1979'da veya Arap Baharında (2011) olduğu gibi saptırılmasına izin vermememiz gerektiğidir. Bu devrimci hareket kendiliğinden oluşmadığı gibi kendiliğinden bir zafere de erişemeyecektir.

Bugün İran'da baş gösteren devrimci süreç, kadınların burada oynadığı öncü rolden toplumun pek çok kesiminin katılımına dek pek çok faktörün ve çelişkinin bir sonucudur. Ancak son tahlilde bu devrimci süreç birbirine bağlı iki faktörün sonucu

olarak meydana gelmiştir:

Birinci faktör bu sistemin kendi doğası ve çalışma biçimidir ki bu kitleleri ondan tiksindirmiş ve hakir görmelerine sebebiyet vermiştir. İnsanların çoğunluğunun veya kayda değer bir kısmının verili bir anda düşündükleri veya ''reform ve ılımlılığa'' yönelmeleri, ''biz siyasi değiliz'' demeleri, ''barışçıl hareketle'' ilgili dini ve küçük burjuva illüzyonlarının olması önemli değildir. Önemli olan kapitalist sistemin kendi işleyişinin sömürüyü, baskıyı ve ayrımcılığı farklı biçimlerde toplumun ezici çoğunluğuna zorlamasıdır. Bu dinamik halkın kinini ve öfkesini provoke etmiştir ve ayaklanmalarla devrimci başkaldırılarına bu sebebiyet verebilir.

İkincisi, rejime karşı kırk küsur yıllık direniş -kadınların zorunlu başörtüsüne karşı beş günü ayaklanmasından (8 Mart 1979'da başlamıştır), 1980 Kürdistan savaşına, 1981 Sarbedaran öncülüğünde Amol Ayaklanmasına ve 1980'lerin silahlı mücadelelerin; İslam Cumhuriyeti'nin 1988'de infaz ettiği binlerce kadın ver erkekten, kadınların başörtüsüne karşı örgütlediği 2018 Ocaktan 2019 Kasım sivil ve siyasi direniş ayaklanmalarına- toplumun farklı kesimlerince bir bütün olarak ve başta kadınlar olmak üzere sergilenmiştir. (Sarbedaran devrimci komünist bir örgüttü ve İKP (MLM)'nin öncülüydü.)

Toplumun azınlığı tarafından da olsa, küçük de olsa bu toplumda direnişin ateşinin hiçbir zaman sönmemesi önemli bir faktördür. Toplumun bir kesimi ve insanlar İslam Cumhuriyeti'nin bütününe karşı çıkmıştır, düşmanın uyguladığı karşı önlemler -1980 infazları, 1988 katliamı, sefil reform ve ılımlılık projeleri- bunu değiştirememiştir. Bu savaşta defalarca savaştık, düşmanın canını aldık ve kendimiz de can verdik, hapse atıldık, işkence gördük, infaz edildik, yenildik ama her seferinde dövüşmek için tekrar kalktık. Ancak bu sefer ufkumuzda galibiyet vizyonu ile ilerlemeliyiz.

Kimse bu devrimci süreçten ne çıkacağını tahmin edemez ancak bir şey kesindir:

Gerçek bir devrimin zaferine kadar düşüp kalkmalarıyla beraber uzatılmış bir muharebe bizleri bekliyor.

Biz devrimci komünistler ve ilerici güçler -insan hakları aktivistleri, entelektüeller, siyasi aktivistler- bazı muhalif grupların teşvik ettikleri İslam Cumhuriyeti'ne karşı ''kolay yola sapmak'' gibi illüzyonları ve emperyalist hükümetler ve bölgesel rejimlerin kurumlarıyla yayınladıkları rehberleri teşhir etmeliyiz.

İslam Cumhuriyetini devirerek nihai olarak kitlelerin çıkarını temel alacak mücadele uzatmalı savaştır. 1979'da olduğu gibi bir rejim değişikliği için küresel güçlerin aceleci tavizlere göz yumacakları olasılık dışıdır. Bu pek çok faktörden ötürü böyledir ancak buradaki belirleyici faktör dünya güçlerinin birliğindeki dezentegrasyondur. 1979'un aksine Batı Emperyalistlerinin oturabilecekleri bir Guadeloupe yoktur. (Guadeloupe Karayiplerde bulunan bir Fransız adasıdır, 1979 yılında Batı emperyalistlerinin beş lideri burada Humeyni ve İslamcı müttefikleri için orduyla arabuluculuk etme yolunda anlaşmışlardır.)

Gerçek bir devrim bütün sistemi köklerinden söküp atmalıdır, kapitalist sistemi ve onun üretim biçimini köklerinden söküp atmalıdır çünkü aynı sistemin doğası ve işleyişi her türlü sömürüyü ve baskıyı yeniden yaratmaktadır. Her kapitalist toplumda bu sistemi dayatan yapı devlettir, kapitalist sınıfın diktatörlüğüdür. İran'da bu devlet İslamcı bir üstyapıya sahiptir. (Üstyapı; hükümet, ordu, ahlak polisi, yargı, medya, camiler, okullar vb.) Baskının ve sömürünün bütün bu biçimlerini yok etmek için; yoksulluğu yok etmek için, kültürel ve siyasi tiranlığı yok etmek için, çevreyi kurtarmak için yozlaşmış İslam Cumhuriyeti'ni devirmeli ve onun harabelerinden ekonomik ve toplumsal olarak tamamen farklı bir sistemi hayata geçirmeliyiz: İran'ın Yeni Sosyalist Cumhuriyeti'ni hayata geçirmeliyiz!